

դժու արամատչելի ձորերը տեղի ունեցած է :
 Նոյն իսկ « մեծ նախարարաց », շատերն ապաս-
 տանած էին « յամլոյս երկիրն Խաղտեաց », Վարդանայ եղբոր Հմայեակ Համազասպեանի
 քով (Եղիշէ, Ը, 8, 14) : Այս « յամուրս
 Տայոց », ապաստանածները կը հաւաքուէին
 « առ լերամբն որ կոչի Պարխար մերձ առ
 սահմանակցութիւնն Խաղտեաց », եւ իջնա-
 լով « ի յամլոցացն լերին Պարխարայ », կը
 մղէին ճակատամարտն « ի գիւղն որ անուա-
 նի Ուջնհաղ ի գաւառին Տայոց », եւ հոս
 կը նահատակուէր Համազասպ (Ղազար
 Փարպ. ԽԱ) : Ուջնհաղ այսօր ալ կայ (Կի-
 պերտ „Vordjnal“, բերդը՝ „Oshnagh
 kala“) Ծորոխի աջ ափին վրայ, որ կա-
 րեւոր հանգրուան է այս կողման արահետ
 ճամբաներու : Բոխ ալ այցելած է գիւղս՝
 Ծորոխի հովտին « այս դրախտին մէջ », եւ
 կանգուն գտած էր հին եկեղեցին, բայց
 ամայի. որովհետեւ այն ատեն այլ եւս « մի-
 այն մահմետականք », հոն կը բնակէին, որոնք
 սակայն տակաւին « մզկիթ չունէին » (Բոխ՝
 էջ 65 — 67) : Պատճառն այն է որ նոր
 մահմետական եղած էին : Այսօր դարձեալ
 հայ-կաթողիկէ հասարակութիւն կայ հոն՝
 Կարմիրքէ, եւ խաթարած եկեղեցին վերա-